

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **N.V.**

státní příslušnost Moldávie,
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. OAM-163/LE-BA05-LE32-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 15. 4. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce nesouhlasí s tím, jak se žalovaný vypořádal s konkrétní situací žalobce. Žalobce poukázal na extrémní materiální nouzi, které by byl vystaven v Moldávii jakožto nejchudší zemi Evropy a připomněl, že za jistých okolností nemůže být po žadateli o mezinárodní ochranu požadováno, aby setrval v zemi, kde nedisponuje ani základními podmínkami pro důstojnou existenci. Poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, které se sice týká možnosti vnitřního přesídlení, avšak žalobce zdůrazňuje, že i v případě argumentace žalobce nemožností vedení normálního výdělečného života je povinností žalovaného dostatečně přezkoumat oprávněnost žalobcových tvrzení. Bylo tedy podle žalobce povinností žalovaného zhodnotit, zda bude mít žalobce alespoň elementární přístup na pracovní trh a šanci si uchovat alespoň základní ekonomickou existenci na akceptovatelné úrovni.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a zopakoval, že snaha o legalizaci pobytu a ekonomické obtíže nelze zahrnout pod důvody k udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Připomněl přitom skutečnosti sdělené samotným žalobcem, že v Moldavsku práce byla, ale málo placená, z Moldavska odcestoval legálně za prací, v Moldavsku neměl nikdy problémy. Podle žalovaného se žalobce nedostal v Moldavsku do horšího či odlišného postavení než většina obyvatel země. V této souvislosti připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019-54, podle kterého případné zhoršení ekonomické situace žadatele v zemi původu není vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR ze dne 7. 12. 2018 bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, správní vyhoštění, se stanovením doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Následně rozhodnutím Policie ČR ze dne 27. 2. 2019 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Nato žalobce dne 1. 3. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž uvedl, že tady chce vystudovat vysokou školu. Blíže ke své žádosti v pohovoru k jeho žádosti uvedl, že by se chtěl v ČR vyučit v oboru svářeč a získat zde normální vzdělání, chce tady žít a pracovat. Z Moldavska odjel za prací, práce tam sice byla, ale málo placená.

5. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi z 20. 6 2018, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu – Informace MZV ČR ze dne 13. 9. 2017.
6. Dne 30. 4. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce se s podklady seznámil, uvedl, že je bere na vědomí a nechce nic dodat, nechce navrhnout jejich doplnění ani nové informace.
7. Následně dne 6. 5. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Neshledal naplnění zákonných důvodů pro udělení azylu, když žalobce neuvedl žádné konkrétní relevantní informace mimo svého tvrzeného důvodu k opuštění vlasti. Žalobce neuvedl nic, co by vedlo k závěru, že by byl v Moldavsku vystaven jakémukoli jednání podřaditelnému pod pronásledování. Neshledal také důvod k udělení doplňkové ochrany.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Krajský soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s žalobcovou osobní situací. Žalobce totiž sám nesdělil žádné podstatné relevantní informace, ze kterých by bylo možno dovodit jakýkoli závěr o tom, že by žalobci hrozil v případě návratu do vlasti stav ex trémní ekonomické nouze, jak barvitě popisoval v žalobě. Ze shromážděných materiálů lze pouze zopakovat, že nebylo zjištěno ničeho, v čem by situace žalobce byla výrazně odlišná od ostatních obyvatel Moldavska. Lze tedy zcela přisvědčit žalovanému v jeho závěrech, že žalobcem uváděné důvody nelze podřadit pod zákonem stanovené důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a to jak ve formě azylu, tak ve formě doplňkové ochrany. To platí také o žalobcem prezentované snaze legalizace pobytu za účelem získání vzdělání a práce, neboť ta nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jak zcela správně uzavřel žalovaný.

Závěr a náklady řízení

11. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady

nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 27. září 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce